

Ako žiť svoj život tak, aby som s ním mohol byť v kresťanskom zmysle spokojný?

Je Vám blízka táto otázka?

Zdá sa vám dôležitá, alebo nepodstatná?

Ako si predstavujete ideálnu podobu kresťanského života?

Je možné ju uskutočniť?

Celá táto téma má vo svojom jadre dve veľké nebezpečenstvá.

1) Jednak je náš *pohľad* celý čas *upriamený na nás* samých. V strede nie je Boh, ale my. Hrozí tu to, že sa naše náboženské uvažovanie pretransformuje (degeneruje) na antropológiu – zbožnú antropológiu. V skutočnosti už nebudeme hovoriť o Pánu Bohu, ale o sebe. Jadrom nášho kresťanstva už nebude Boh, ale človek. To je nebezpečenstvo do ktorého upadá liberálna teológia.

2) Ak pripustíme, že táto otázka je hlboko vrytá v myslení kresťanov, či skôr zastáva významné miesto, ktoré jej neprislúcha, tak potom tu z dlhodobého hľadiska hrozí, že človek, ktorý ju má vedome či podvedome stále na mysli, sa *vzdá svojho kresťanského presvedčenia*. Urobí to preto, že zo seba bude dlhodobo frustrovaný. Urobí to preto, aby integrita jeho osobnosti ostala v rovnováhe. Viete, ak Vám vaše svedomie hovorí, že toto máte robiť, no vaše ja robí niečo iné, tak potom ste v schizofrenickom rozpore a vaša osobnosť nemôže byť dlhodobo v tomto stave. Jednu z týchto dvoch požiadaviek musíte poprieť, potlačiť. Nemusí to byť vedome.

Ak je Božím zámerom to, aby sme žili podľa jeho predstáv, no nie je v našich silách uskutočniť tieto Božie predstavy, tak snažiť sa o ich uskutočnenie je vlastne deštruktívne.

Dá sa urobiť ešte iná vec, aby ste sa nemuseli dostať do nejakého nevhodného psychického rozpoloženia – presuniete svoj náboženský svet do sféry formálnej, v ktorej už vlastne o nič nejde. Stačí vykonávať zopár náboženských rituálov a je to.

Stretol som sa s oboma spôsobmi, ako sa vysporiadať s týmto problémom.

Vráťme sa však späť k našej otázke. **Prečo chcete byť so svojim kresťanským životom spokojní?** Nepýtam sa to preto, že by táto otázka bola vo svojom jadre blbosťou, ale preto, že nám odpoveď na ňu veľa povie.

Existujú dve kľúčové odpovede. Buď preto, že na tom stojí a padá **Božie prijatie vašej osoby**, alebo preto, že to chcete robiť z vďačnosti voči tomu, ktorý Vás prijal skôr, než ste toho boli hodní, bez ohľadu na to, či ste toho hodní boli.

Je potrebné si hlboko uvedomiť jednu podstatnú vec:

Boží pohľad na nás je určovaný niečím iným, než nami samými.

Niečím iným, než našimi schopnosťami uskutočniť do bodky Jeho predstavy o našom živote. Jeho pohľad je určovaný obeťou Jeho Syna.

List Rimanom 5: 1-2a, 8-10 „¹Ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista. ²Skrze Neho dostalo sa nám vierou aj prístupu k milosti, v ktorej stojíme. ⁸Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni. ⁹O čo skôr budeme teda zachránení od hnevu skrze Neho, keď sme teraz ospravedlnení Jeho krvou?! ¹⁰Lebo ak sme boli zmierení s Bohom smrťou Jeho Syna už vtedy, keď sme boli nepriateliami, o čo skôr bude zachránení Jeho životom, keď sme zmierení?!“

Jeho obeť, ktorú sme vierou prijali, obeť za našu neschopnosť uskutočniť tieto Božie predstavy, táto obeť je optikou, ktorá mení Boží pohľad na nás. Nie schopnosť zmeny v našich životoch mení tento Boží pohľad, ale Kristova smrť. Je to, ako keby ste sa dívali na oblohu nie priamo, ale cez polarizačný filter. Obraz je zrazu úplne iný než pri pohľade voľným okom.

Tak ako sa Boh díva na nás, skrze optiku kríža, tak sa potrebuje naučiť dívať sa na seba skrze tento kríž každý jeden z nás. Ako náhle dáme z očí preč filter kríža, vidíme seba, akonáhle ho vrátíme späť, máme pred očami Kristovu obeť.

Obraz, ktorý sa nám vynára v mysli vždy, keď uvažujeme o nás samých, musí mať vždy protipól. Naproti nášmu obrazu musí stáť vždy obraz Boha v kríži. Našej viere hrozí rozklad vždy keď máme dlhodobo pred očami viac seba, než kríž. Tou prvou pohnútkou je pri tom niečo dobré a správne. Snažíme sa žiť osobné kresťanstvo. Kriticky monitorujeme našu vieru, našu pietatis – našu zbožnosť. Avšak, keď pozabudneme na toto vyváženie, hrozí nám rozklad. Keď som spomínal zbožnú antropológiu, myslel som práve na toto.

Keď som spomínal, že otázka po spokojnosti s našim životom nezastáva v našom uvažovaní miesto, ktoré mu prislúcha, tak som myslel a to, že práve na tomto mieste má stáť obraz Boží. Dívanie sa do nášho vnútra nesme nikdy opomínať Kristovu obeť.

Popri týchto slovách ostávajú v platnosti všetky tie o tom, že máme naše životy posväcovať, že ich máme pripodobňovať Kristovi. Že sa máme snažiť pripodobňovať sa Božiemu obrazu. Všetky slová o zápase o čistý a bezhriешný život sú stále pravdivé. Len ich už človek vidí v inom svetle. Nestoja nad ním ako hrozivá nutnosť, ale oslobodzujúca možnosť.

Skončím pokusom sformulovať odpoveď na našu otázku: ***Ako žiť svoj život tak, aby som s ním mohol byť v kresťanskom zmysle spokojný?*** Potrebujem sa prijať tak, ako ma v Kristovom kríži prijal Boh. Potrebujem sa naučiť stále sa dívať na svoj život optikou kríža. Potom uvidím vo výzvach k posväcovaniu oslobodzujúcu možnosť miesto hrozivej nutnosti.